

Pastiersky list diecézneho biskupa Mons. Stanislava Stoláríka na Veľkonočnú nedeľu, 12. 4. 2020

Milovaní bratia a sestry!

Vo veľkonočnú nedeľu sme si zvykli pripomenúť ženy, ktoré sa ponáhľali k Ježišovmu hrobu. Celé prestrašené, až vyľakané však zistili, že kameň je od hrobu odvalený. Odrazu majú otvorený prístup do hrobu. Toto nečakali a sú zneistené. Predtým nemali skúsenosť otvoreného prístupu do hrobu.

Ako radi by ste sa, drahí brata a sestry aj vy ponáhľali v túto veľkonočnú nedeľu do Božieho chrámu. Ak by ste aj tak urobili, tiež by ste zažili niečo, čo doteraz nie, s čím ste nemali skúsenosť, že v tieto najväčšie kresťanské sviatky nenachádzate naše chrámy otvorené, ale zavreté. To ste na Veľkú noc ešte nezažili. A niet sa čo diviť, ak vás pri tomto konštatovaní rozbolelo srdce. Tak ste sa tešili, tak sme sa všetci tešili na oslavu Kristovho zmŕtvychvstania.

Aj v tejto chvíli však zdôrazňujeme, aké je dôležité, aby naše srdcia boli otvorené pre Pána a druhých ľudí. Ktovie, či nám naše zavreté chrámy nechcú pripomenúť, že niekedy predtým sme možno aj sami dopustili, aby aj z nášho srdca nebol odvalený kameň, keď sme Veľkú noc chceli sláviť bez svätej spovede. Ak sa v tomto roku nepodarilo odvaliť kameň z našej duše tým, žeby sme sa očistili z hriechov, pre opatrenia kvôli koronavírusu, asi si viac uvedomíme, akým obrovským darom zmŕtvychvstalého Krista je odpustenie hriechov. Ako vieme, moc odpúšťať hriechy zveril Ježiš apoštolom, od ktorých prešla táto moc aj na kňazov dnešných čias. Azda práve v týchto chvíľach si tak veľmi uvedomujeme liečivé slová kňaza, keď povie: „Ja ťa rozhrášujem od tvojich hriechov.“ A už sa tešíme na prijatie Chleba života. Žiaľ, teraz je to inak a sme odkázaní a povzbudzovaní na duchovné sv. prijímanie. A v prežívanom Roku Eucharistie v našej diecéze sme sa tak veľmi tešili na všetko, čím by sme ešte viac d'akovali za Chlieb života a prehľbili svoj vzťah k Ježišovi v Eucharistii. Ale prišiel koronavírus a všetky naše doterajšie plány sú už o inom.

Svet sa za pár dní a týždňov veľmi zmenil. Čo sme v sebe cítili, keď sme 27. marca (2020) sledovali Svätého Otca Františka, ako na obrovskom, upršanom, ale hlavne prázdnom Námestí sv. Petra v Ríme dával po krátkej adorácii požehnanie s eucharistickým Kristom Urbi et Orbi? Iste sme boli Svätému Otcovi vďační za jeho starostlivú blízkosť. Ale zároveň sme mohli pocítiť bolesť z nášho vzájomného odlúčenia, keď na námestí chýbali pútnici z celého sveta.

Tejto obrovskej zmene a zastaveniu sa celého sveta predchádzala situácia, ktorú Svätý Otec pomenoval presne: „...napredovali (sme) plnou rýchlou a cítili sa silní a schopní na všetko. Lakomí po zárobku, nechali sme sa pohltiť vecami a vyčerpať náhlením. Nezastavili sme sa pred tvojimi výzvami (Pane), nepohli nami vojny a planetárne nespravodlivosti, nepočuli sme volanie chudobných a našej ťažko chorej planéty. Napredovali sme bezohľadne a mysleli sme si, že navždy zostaneme zdraví na chorom svete.“ Do nášho náhlenia a divania sa iba na vlastné plány „zostúpila noc. Husté temnoty zahalili naše námestia, cesty a mestá; zmocnili sa našich životov a naplnili všetko ohlušujúcim tichom a ničivou prázdnotou, ktorá paralyzuje chod všetkých vecí.“ Zároveň sme pozvaní uvedomiť si, „že sa nachádzame na tej istej loďke, všetci krehkí a dezorientovaní, no na druhej strane aj dôležití a nevyhnutní; všetci povolani veslovať spoločne, všetci odkázaní navzájom sa posilňovať. Na tejto loďke... sme všetci.“ Búrka koronavírusu „odhaľuje našu zraniteľnosť a objavuje tie falošné a povrchné istoty, na ktorých

sme si postavili naše agendy, naše plány, naše zvyky a priority,“ ktoré nás urobili „neschopnými oprieť sa o naše korene a dať zaznieť pamäti našich starcov, zbavujúc sa tak imunity, nevyhnutnej, aby sme mohli čeliť nepriazni. “

Svet nemá šancu na obnovu, ak si každý bude hľadiť iba svoje. Obetavú ľudskú vzájomnosť do krajnosti dokazujú mnohí. Svätý Otec nám hovorí, že *„je to život Ducha, ktorý je schopný zachrániť, oceniť a ukázať, ako naše životy udržiavajú bežní ľudia – na ktorých sa obyčajne zabúda – ktorí sa neobjavujú na titulkách novin a časopisov ani na veľkých pódiových posledného show...; lekári, zdravotné sestry, zamestnanci supermarketov, upratovačky, opatrovatelky, prepravníctvo, poriadkové služby, dobrovoľníci, kňazi, rehoľné sestry a toľkí iní, ktorí pochopili, že nikto sa nezachráni sám... Koľkí [ďalší] ľudia každý deň prejavujú trpezlivosť, šíria nádej a snažia sa nezasievať paniku, ale spoluzodpovednosť. Koľkí otcovia, matky, starí rodičia či učitelia ukazujú našim deťom malými a každodennými gestami, ako čeliť a prechádzať krízou... Koľkí ľudia sa modlia, obetujú a prihovárajú za dobro všetkých. Modlitba a tichá služba – toto sú naše víťazné zbrane. “*

Áno, veľmi dôležité sú naše duchovné zbrane, s ktorými vstupujeme do náročného zápasu s búrkou koronavírusu. Celý život, ale zvlášť v tomto pôstnom čase, nás Boh neustále pozýva prehĺbiť, posilniť našu vieru. Svätý Otec to v spomenutom príhovore vyjadril takto: *„Pane, obraciaš sa na nás s výzvou, výzvou po viere. Čo nie je len veriť, že jestvuješ, ale prísť k tebe a s dôverou sa ti odovzdať. Cez túto pôstnu dobu zaznieva tvoja naliehavá výzva: „Zmeňte sa!“, „Obráťte sa ku mne celým svojim srdcom“ (Joel 2, 12). Svoje obrátenie sa k Bohu, svoje posilňovanie viery začneme od základu: „Počiatkom viery je uvedomiť si, že potrebujeme spásu, záchranu. Nevystačíme si sami, sami sa topíme: potrebujeme Pána ako dávní námorníci potrebovali hviezdy. Pozvime Ježiša do lodiek nášho života... [lebo] s ním na palube sa nejde ku dnu... toto je Božia sila: obrátiť na dobro všetko, čo sa nám príhodi, aj keď sú to zlé veci..., pretože s Bohom život nikdy nezomiera. “ Silu viery potrebovali aj apoštoli, ktorí chceli prebudiť spiaceho Krista, lebo verili, že iba On ich môže zachrániť na rozbušenom mori. (Mk 4, 35-41).*

Preto aj teraz sa plní viery utiekame ku Kristovi o pomoc v búrke koronavírusu. Alebo pochybujeme, že nám Ježiš pomôže? Potom ho prosme, aby najskôr prebudil nás - spiacich vo viere. Aby najskôr prebudil nás – našu vieru, možno už dlhý čas driemajúcu a oslabenú alebo aj stratenú. Aby silou obnovej viery sme v sebe prebudili dôležitosť ľudskej vzájomnosti, dôležitosť hodnotových koreňov a nie experimentov, ktoré ničia tieto korene i nás všetkých.

Pán nás počuje našu potrebu „... nás oslovuje... a uprostred našej búrky... Pán sa prebúda, aby prebudil a oživil našu veľkonočnú vieru. Máme predsa kotvu: v jeho kríži sme boli zachránení. Máme kormidlo: v jeho kríži sme boli vykúpení. Máme nádej: v jeho kríži sme boli uzdravení a objatí, aby nás nikto a nič neodlúčilo od jeho vykupiteľskej lásky. Uprostred izolácie... vypočujme si ešte raz zvesť, ktorá je našou záchranou: vstal z mŕtvych a žije medzi nami!

Ako tradične nás napokon Svätý Otec zveruje Pánovi na príhovor jeho Matky, spásy svojho ľudu, morskej hviezdy v tejto búrke. O jej mocný príhovor sa utiekame neustále. Tak to budeme robiť znova a radi aj v jej mesiaci máj pri mariánskych litániách a modlitbe sv. ruženca.

Ešte stále sa nemôžeme modliť spolu, ale jedna možnosť, možnosť duchovnej jednoty je tu stále. Každý večer v máji sa budem modliť na balkóne biskupského úradu, ktorý je pred mariánskym stĺpom Nepoškvrnenej v Rožňave. Pripomína mor z roku 1710. Bol postavený na znak vypočutých prosieb za záchranu pred morom a stále stojí na Námestí baníkov v Rožňave,

žial', možno už málo všimany. Pri ňom budeme prosiť Nepoškvrnenú Pannu Máriu o záchranu. Večerný čas a spôsob modlitby zverejníme na našej stránke. V stanovenú hodinu sa budeme môcť duchovne zjednotiť modliť spoločne v celej diecéze na tento úmysel a pridať sa môžu aj veriaci z iných častí krajiny. Matka Božia nám pre Kristovo zmŕtvychvstanie znova vyprosí záchranu. Pomôže nám odvaliť kameň z hrobu našej neistoty.

Všetkým vám prajem a vyprosujem, aby aj napriek náročným chvíľam, ktoré všetci prežívame, nech Kristovo zmŕtvychvstanie posilní našu nádej na koniec šírenia smrtonosného vírusu a na Kristovo víťazstvo nad všetkými vírusmi, ktoré ohrozujú život našich duší. Prežité veľkonočné sviatky podľa možnosti spolu v rodinách, kde si buďte navzájom oporou a povzbudením. A zároveň vytvárajme duchovnú jednotu modlitby, ktorá nás všetkých posilní a vyprosí zmenu k lepšiemu. Ubezpečujem vás, že ste denne prítomní v mojom srdci a v mojich modlitbách zvlášť pred Pánom Ježišom v eucharistickej adorácii a pri slávení sv. omše.

Všetkým vám zo srdca žehnám v mene ✠ Otca i ✠ Syna i ✠ Ducha Svätého.

✠ Mons. Stanislav Stolárik
rožňavský biskup